

ling ganske har svigtet, idet man begyndte med — som sagt i Modsætning til den hidtilværende Behandling — at skille Sagerne ad, saa man kun sendte de to tilbage hertil og beholdt da to andre. Da det andet Ting saa fik Opfordring om at behandle dem, slog det det ene ihjel og sendte kun det andet herop. Dette er en Stilling, som efter min Mening snarere kan angribes, end der kan være Tale om at rette en Kritik mod Landstingets Behandling af disse Sager.

Men det gælder ikke om, hvem der kan lade den anden høre mest om de Fejl, der ere begaaede. Det gælder efter min Mening om at overveje: Har Landstingets Stilling til de foreliggende Sager i og for sig været berettiget, og er det berettiget nu, som Sagerne foreligge, at standse deres videre Fremme her? Jeg har allerede nævnt de tre Hovedlovsforslag, det her har gældt om at gennemføre. Jeg siger med Vilje tre, endskønt jeg meget vel ved, at der endvidere hører et 4de med, nemlig Overførselsloven til Kommunerne, men dets Indhold er der ingen Uenighed om mellem Tingene, og Hovedprincippet i denne Lov kunne vi godt følge med til. Der findes i Mindretallets Bemærkninger i Betænkningen et lille Suk over, at denne Standsning af Sagen vil hindre Kommunerne i at faa det nødvendige Tilskud til deres Udgifters Dækning. I dette Suk ere vi sikkert alle enige. Jeg kan ikke ganske underskrive, hvad der yderligere staar i Mindretallets Bemærkninger om de forøgede Byrder, der i de senere Aar ere lagte paa Kommunerne, inden at man har angivet ny Indtægtskilder til Dækning af samme; thi for mig staar det saaledes, at Staten baade gennem Sindssygeloven, Alderdomsunderstøttelsesloven og Skoleloven har erklæret sig rede til at bære en væsentlig Del af de Byrder, der ellers hvile paa Kommunerne. Men, som sagt, om dette, at Kommunerne skulle have Bistand til deres Udgifter, har der ikke været Spor af Uenighed mellem os. En saadan Bistand kan ydes paa forskellig Maade. Jeg ved ikke, om den Maade, der er opstillet i dette Lovforslag, er den lykkeligste, og vi have jo været inde paa forskellige andre Veje, men man er enig om, at Byrden bør lettes ogsaa gennem denne Overførselslov, og vi ere vistnok enige om, at vi ville gøre vort til, at Kommunernes Byrder lettes.

Hvad det altsaa gælder om, er de tre andre Lovforslag: Toldloven, Indkomstskatteloven og Brændevinsskatteloven. Hvad disse tre angaa, er det mig af Vigtig-

hed at fremhæve, at de have været fremlagte af Regeringen som *et samlet Arbejde*, og at Landstinget paa ethvert Trin har været i Overensstemmelse med Regeringen om, at disse tre store Lovgivningsarbejder burde søges fremmede samtidigt, og denne Overensstemmelse er til Stede endnu den Dag i Dag. Vi have saaledes handlet i fuld Overensstemmelse med Regeringen, naar vi fra først til sidst have bestræbt os for at faa disse tre Lovordninger foretagne samtidigt. Grundene til, at dette Ønske er stillet fra Regeringens Side og følges af Landstinget, ligge jo tydeligt nok fremme og ere ofte nok fremhævede. Regeringen har gjort gældende, at det for Statens og Statskassens Interesser var af Vigtighed, naar der som foreslaaet ved disse Love skulde ske en Omordning paa de direkte Skatters Felt, at man var sikker paa, at ogsaa de indirekte Skatter vare byggede paa et Grundlag, som Staten kunde være tjent med, og derfor maatte Regeringen naturligen komme til det Resultat at sige: Naar der skal træffes Bestemmelser, som gaa i Retning af Bortgivelse af betydelige Skatter, som Staten har — og dertil bærer Skatteoverførselsloven Spiren i sig — maa samtidig Toldloven og Brændevinsskatteloven behandles, og ligesom denne Interesse blev fremhævet, saaledes blev det ogsaa fremhævet, at Forslaget om Indkomstskatten maatte tages med, for at denne Skat ikke, naar den først blev indført, skulde blive benyttet til siden ved en højere Opskruning at bebyrde Befolkningen for meget, at man ogsaa da havde Tryghed for i de to andre Skatteomraader at have et sikkert Grundlag for Statsindtægterne. Endelig fremhæver jeg, at vi alle vare enige om, at af disse Skatter, som der her var Tale om, var en endelig Tilvejebringelse af en Toldlov vistnok den vigtigste og den, som i højeste Grad var af Betydning for Befolkningen. Alle disse Grunde vare til Stede, for at Regeringen og Landstinget til enhver Tid af disse Sagers Behandling med Rette kunde sige, at disse 3 Skattelove bør følges ad. Og hvad har man saa sagt fra den anden Side imod dette? Man har ikke sagt andet end dette: De to af disse Love angaa direkte Skatter, og den tredje angaar indirekte Skatter; lad os derfor holde de direkte Skatter for sig og de indirekte for sig. Disse Udtryk om direkte og indirekte Skatter indeholde jo kun en ren akademisk Deling. Det hele er en samlet Skattebyrde, som hviler paa Befolkningen, og det er jo nok som be-